

Հ Ա Յ Ր Ե Ն Ա Կ Ա Ն

Ա.

Միտքիս դիմաց բարձրացող ծառ մ'ես հսկայ, Հայրենիք,
Արմատներով խորամուխ, կատարներով բարձրաբերձ.
Ծառ մը՝ զոր ո՛չ մէկ բամի կրնայ տեղէն իր շարժել,
Կամ՝ հարուածովն իր կոտրել կրնայ արդ՝ ճիւղ մը պզտիկ:

Թեւերն իր լայն տարածող դուն դալար ծառ աւելոր,
Զաւակներուդ անհատնում կորովն աւիշ միշտ քեզի.
Ու սէրը՝ հող, որուն վրայ իրանդ առողջ ամէն օր
Կ'առնէ հասակ, պերճութիւն, կը զօրանայ աւելի:

Ու դարերէն՝ դարերուն դէմ երկարող՝ հնաւանդ
Սուրբ դուն վկան պապերուս, գուրգուրազի՛ն միշտ այնքան,
Երբ շուքիդ տակ կ'ամփոփես քեզ սիրողները բոլոր:

Ու սըլացքիդ մէջէն գուսպ՝ միշտ կատարեալը մինչեւ,
Անցեալդ ամբողջ, տակաւին ըլլալիքիդ ընդմէջէն,
Կը պարգէ մեծ քու կեանքին արդարացումը արդէն:

Բ.

Քեզ ճանչցանք, Հայրենիք, զերդ երազ միմիայն,
Սիրեցինք անհաշիւ՝ քեզ սիրով մը բիրեղ.
Ու մեծցար, աղուորցա՛ր դուն՝ տեսիլք աննման,
Զոր տարինք մեզի հետ գործով ամէ՛ն տեղ:

Ապրեցանք քեզ սակայն մենք այնքա՛ն խորապէս,
Որ դարձար դուն տենչանք եւ կարօտ անսահման.
Քու յոյսով եղան շէն մեր օրերն անհանդէս,
Սիրեցինք քեզ իբրեւ մեր մէկ մասն անբաժան:

Եւ այսօր երբ հեռուէն կը նայինք քեզի դեռ,
Պանդուխտի մեր յոգնած աչքերով սեւեռուն,
Ո՛վ երազ, դարերու կարօտէն վերջ անմեռ,
Ոտքերուն մեր ներքեւ դարձիր հող հաստատուն:

Իսկ եթէ զըլանաս իրաւունքն այդ չնչին,
Հայրենի՛ք, բացառիկ՜՜գէթ շընորհ մը իբրեւ,
Թող հայու մեր խոնջած մարմինները հանգչին
Երկինքիդ տակ խաղաղ, ծոցիդ մէջ կենսահեւ:

ՎԱՀՐԱՄ ՄԱՎԵԱՆ